

tòric de la Ciutat, senyor Duran i Santpere, que ens ha dit:
—No, no és nou això a Barcelona. Ja en el segle passat el Brusi en parlava. Així, en explicar un succés del qual no n'estava gaire segur, deia un dia:

«Según voces de un rumor que corre por la calle de la Boquería...»

Evidentment, aquestes veus eren idèntiques a les de que ara tant es parla.

—I creu vostè que tot plegat pot ésser degut a l'abundància de criades històriques?

—Home, veurà: no sóc metge, però també podria ésser que fos a conseqüència de l'abundància de criades respondones.

Aquesta setmana sortirà un número extraordinari de *La Veu* dedicat a les veus de Saragossa.

Aquestes veus misterioses seran definides pel misteriós Manuel Brunet (a) Cap d'Estopa.

S'ha descobert una emissora clandestina.

La porta don Francesc Cambó a la solapa.

Hi ha un senyor que es diu don Gil Gil i Gil.

Ha estat dissolt l'Institut Nàutic de la Mediterrània.

Ja han perdut la carta de navegar.

El senyor Pich i Pon serà nomenat alcalde de Barcelona.

El senyor Emiliano Iglesias ocuparà la presidència de la Generalitat.

Això podria fer riure però ésser veritat.

O ésser veritat i fer riure.

El que no farà riure mai és la fama dels mitjons Molfort's: és verídica i fonamentada.

Una sola cosa resisteix a ésser passada a pèl i a repel: el paper de barba.

Ja han llegit tot allò que passa al Sarre?

Però, callem, callem, que ens la carregarem...

Pssst!...

Ratolí. — Es veigat; és veritat, però no ho podem dir.

Volpi. — No farem res.

Pax. — «Pax» en la terra als homes de poca bajandi.

E. A. J. 96. — Envieu-ho a Catalunya Ràdio. Així ens estalviarem d'haver-ho de tirar al cove.

Si vis pacem. — Esteu molt alarmat, amic pacem!

Totxo. — L'heu tret de la bòbila abans d'hora.

A. D. B. — Sereu servit.

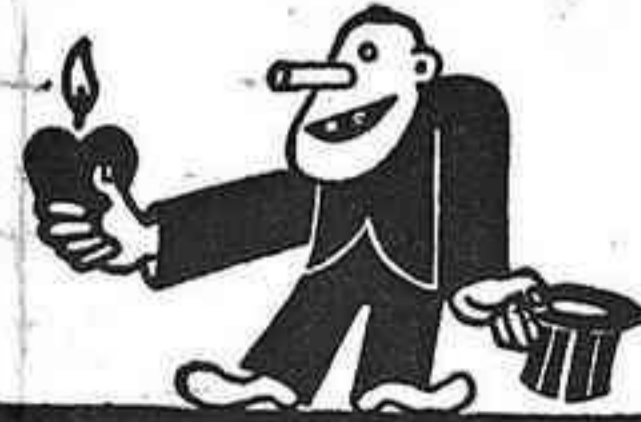
Tanasi. — Ep, mestre! Estem en estat de guerra!

Gracieta. — Sí, maca, sí, ja et farem cas.

Propi. — No se admeten propinas.

Set, Jam i Gafet. — Ens estimem més traus i botons.

amb el cor a la mà

UN TESTIMONI PRESENCIAL

Un vellet molt vell i extraordinàriament federal—si era federal de tota la vida n'havia d'ésser molt—contemplava l'altre dia la República del monument a Pi i Margall amb aire dubitatiu:

—Es el monument a Pi i Margall?—preguntà a un transeünt.

—Sí—li contestà aquest—. Que no li agrada?

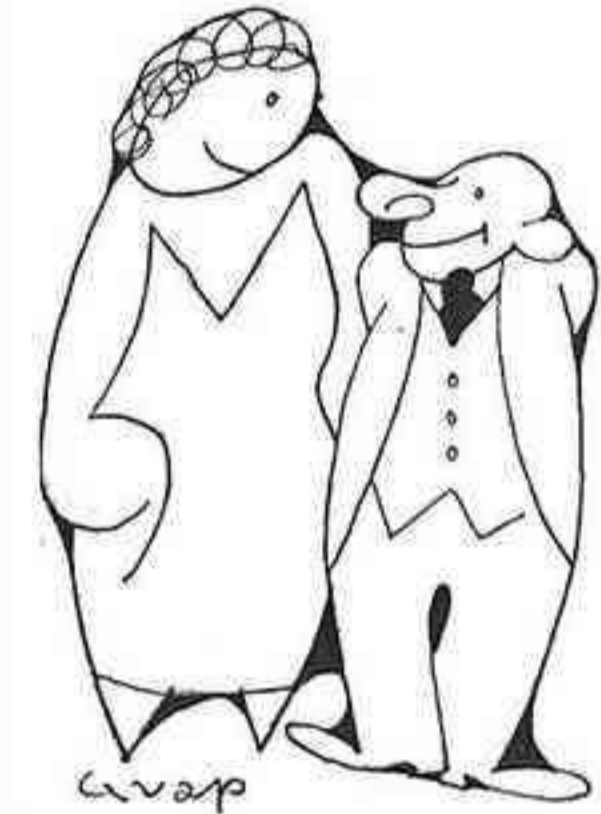
—Home, jo coneixia En Pi, i trobo que no s'hi assembla pas gens.

COSES DE L'EDAT

Renovación, el cada dia més lerrouxista orgue radical en la premsa de Barcelona, publicava, en el seu número de dissabte passat, un retrat de Josep Samitier. El bonic, però, no era el retrat, sinó l'epígraf que hi havia a sota, que deia així:

«Pepe Samitier que en su edad otoñal entra en las hiles periodísticas como crítico deportivo en un colega madrileño.»

Si Samitier, que deu tenir uns trenta-cinc anys, ha entrat ja a l'edat otoñal, quina idea deuen tenir a Renovación de l'edat del seu cau-dillo?

—Jo no en compro mai de diaris.
—Per què?
—Per veure si m'assabento del que no diuen.

EL REI DELS MAQUINISTES I EL MAQUINISTA DELS REIS

Al Bar Núria fan reformes. Un dels nous aparells instal·lats en aquell establiment, és una monumental cafetera exprés; un aparell ple de rodes, tubs, manetes, palanques, manòmetres, aixetes, desaiques, serpentins, complicacions i filigranes. Dos amics, tot fent la cervesa, comenten les proporcions de l'artefacte:

—Noi! quina màquina més complicada.

—Sí, mira: el dia que l'estrenin crec que la portarà el Duque de Zaragoza.

LA INJUSTICIA HUMANA

El que la setmana passada dèiem de les activitats gatesques (que ve de gat, que foren els seus protegits) de la diligent secretaria de la Societat Protectora d'Animals i Plantes, fou molt ben rebut per la coneguda filantropa.

—Pse!—va dir en llegir-ho—. Posats a criticar-me perquè porto un abric de pells, haguéssiu pogut alludir les plomes del meu capell, dient que són de pollastre mort.

Dir El BE «Pollastre mort» tractant-se d'una senyora?!?! Això mai! En tot cas hauríem parlat d'aves del paraíso.

Som així, nosaltres.

El misteri de Saragossa

Veniu, germans, a escoltar-me el que ara us vull explicar; veniu l'un darrera l'altre, o bé agafats de la mà, tan els magres com els grassos, el pagès i el ciutadà, nois i noies, vells i joves, i gents de tot tarannà; poseu-vos aquí sent rotllo, ben disposats a escoltar, amb les orelles ben dretes i la boca a mig badar, que us he de contar una història que us ha de fé esgarrijar; una història com n'hi ha poques per tot on volgueu anar; una història de misteri que els cabells us fa dreçar; tots els diaris la contenen i jo també hi vull sucuar.

Gascón y Gotor es deia el carrer on va passar, un carrer de Saragossa, que és la ciutat del Pilar, el fet que conta la història que ara em sentireu contar.

(Apa, senyors i senyores, amb un cor més bo que el pa, doneu caritat al pobre que Déu vos ho pagarà.)

D'aquest carrer una casa, que és com totes les que hi ha, té un amo i una mestressa, que és també el que sol passar, i hi serveix una minyona, costum que, si fa no fa, és igual arreu d'Espanya, de França i de més enllà.

Però, germans, la semblança bé s'havia d'acabar i en una cosa o una altra s'havia de remarcar aquella cosa per fer-ne l'assumpte del meu contar.

(Apa, senyors i senyores, amb un cor més bo que el pa, doneu caritat al pobre que Déu vos ho pagarà.)

Doncs la casa té una cosa que a tothom ha fet parlar, una cosa misteriosa que quasi em fa ennuegar.

Es una veu gemebunda que sona d'ací i d'allà que ningú no sap d'on brolla ni que vol ni perquè fa tot el que fa: una comèdia que, si no em fes espantar, quasi n'hi hauria per riure de tant com ja atabalar guardies civils, policies, inspectors, tothom que hi va; per tothom té una paraula i diu: salut, capità; com està la seva esposa? i el seu nen petit, com va?

Respon que no vol canaris si li diuen per fumar; quan la minyona volia fer foc per coure el sopar, deia: Maria, no encenguis, perquè em podries cremar; si un visitant estornuda, Jesús!, de seguida fa; quan n'hi ha algun que ensopega li diu: miri que caurà!

Entren veïns i veïnes, i ella vinga saludar: Bon dia, senyora Pepa! Passi-ho bé, senyò Alcalá! I quan són les deu tocadetes diu: me'n vaig a reposar; passin-ho bé i que descansin; apa, doncs, fins a demà! Què serà?, què no serà? quin misteri és el que hi ha? Va respondre una vegada que li varen preguntar, que no era home ni era dona, ni monja ni capella.

Potsè és una ànima en pena (per bé que prou broma fa); potsè és un dimoni irònic que divertint-se allà està, prenent el pèl i la mida al poble saragossà; potsè és aquell bandarra del rei taül i marrà que fou el set dels Fernandos, que ara vol ressuscitar veient com totes les dretes l'invocuen amb llur bram; potsè és en Torquemada que també vol retornar... Se'n diuen tantes de coses! L'alçada d'un campanar...!

Però jo, per mi sospito (bé m'ho deixeu sospitar) que el que vol tornà a la vida és un altre, un que voltà per aquelles terres ermes de la Mancha i que arribà fins a veure Barcelona, la seva platja i el mar, que anà cercant aventures en el seu peregrinar, desfent torts i venjant greuges, per la glòria conquistar.

Com que sou vius, endevino que prou sabeu de què va i que dieu: Don Quijote és de qui ara ens vol parlar. Doncs, sí, és ell el fantasma; ell, que vol renovar aquella feta famosa que tots deuen recordar, quan, amb la llança va emprendre aquell salvatge tira que era Juan Haldudo, el rico, i veí de Quintanar que robava la soldada al seu pobre rabadà i després va ben lligar-lo que no es podés bellugar i amb unes fortes xurriaques l'esquena li va amidar.

Don Quijote, si boig era, era noble i de cor sa; per l'honor i la decència tingué sempre el cap molt clar, i en envestir aquell home, de por fent-lo tremolar, no era pas per altra cosa sinó pel mal que li fa a un home que té vergonya i no és un porc ni és un ca veure com peguen i ofenen un que no s'hi pot tornar.

Qui vulgui entendre, que entengui; penso que parlo prou clar. (Apa, senyors i senyores, amb un cor més bo que el pa, doneu caritat al pobre que Déu vos ho pagarà.)

Potsè és una ànima en pena (per bé que prou broma fa); potsè és un dimoni irònic que divertint-se allà està, prenent el pèl i la mida al poble saragossà; potsè és aquell bandarra del rei taül i marrà que fou el set dels Fernandos, que ara vol ressuscitar veient com totes les dretes l'invocuen amb llur bram; potsè és en Torquemada que també vol retornar... Se'n diuen tantes de coses! L'alçada d'un campanar...!

Però jo, per mi sospito (bé m'ho deixeu sospitar) que el que vol tornà a la vida és un altre, un que voltà per aquelles terres ermes de la Mancha i que arribà fins a veure Barcelona, la seva platja i el mar, que anà cercant aventures en el seu peregrinar, desfent torts i venjant greuges, per la glòria conquistar.

Com que sou vius, endevino que prou sabeu de què va i que dieu: Don Quijote és de qui ara ens vol parlar. Doncs, sí, és ell el fantasma; ell, que vol renovar aquella feta famosa que tots deuen recordar, quan, amb la llança va emprendre aquell salvatge tira que era Juan Haldudo, el rico, i veí de Quintanar que robava la soldada al seu pobre rabadà i després va ben lligar-lo que no es podés bellugar i amb unes fortes xurriaques l'esquena li va amidar.

Don Quijote, si boig era, era noble i de cor sa; per l'honor i la decència tingué sempre el cap molt clar, i en envestir aquell home, de por fent-lo tremolar, no era pas per altra cosa sinó pel mal que li fa a un home que té vergonya i no és un porc ni és un ca veure com peguen i ofenen un que no s'hi pot tornar.

Qui vulgui entendre, que entengui; penso que parlo prou clar. (Apa, senyors i senyores, amb un cor més bo que el pa, doneu caritat al pobre que Déu vos ho pagarà.)

—Per què portes el rellotge amb aquesta cadena tan grossa?
—Perquè no me'l prenguin!

al dibuixant Bon, que l'acompanyava:

—Home, aquest aparell potser no servirà absolutament per a fer dir la veritat, però el què és segur és que amb un aparell així no es pot jugar al «Pare Martell, qui té l'anell?»

LA VEU DEL SUBCONSCIENT

En el seu frenesi per reduir la seva doble personalitat a una de sola, Aurea de Sarrà no repara en sacrificis: la gimnàstica i els banys arriben a ésser en ella una veritable obsessió. Però la fatalitat i la seva carnadura de cigró, que quan més la remulla més se li estufa, la té en perpetu sobressalt. Aquest estiu passat, trobant-se a la platja, explicava a un conegut els seus somnis hellenístics:

—Jo voldria encarnar una deessa mitològica de l'antiga Grècia, una deessa acabada de ressuscitar del sarcòfag, Ceres per exemple. Oh! Grècia! Els déus, els marbres antics, l'espírit del Partenon...

—Oh, Aurea!—comentà admirat el seu interlocutor—. Vostè sent Grècia!

—Vol dir que m'engreixo?—va fer esverada, palplant-se els sacsons.

—Per què portes el rellotge amb aquesta cadena tan grossa?
—Perquè no me'l prenguin!

Abrics i Trajos, últims models
La casa més assortida de
Barcelona

Corbates «GRANDMOND»
Patent 134.509
Saló de les Cent Mil...
Visiteu-lo
Camises, 50 assortits per la present temporada
Gust, Qualitat, Preus baixos
Sempre DANIEL'S
Rambla de Catalunya, 13

COTITZACIONS

Barça's. 1-5
Esportives (sèrie B):
Grup I. — Sans. 32-17
Grup II. — Tàrraga. 24-23
Grup III. — Iluro. 28-6

Els únics valors que poden cotitzar-se lliurement, i sense por de perdre-hi bous i esquelles, són els esportius, que acaben de tancar les primeres emissions de la temporada.

La primera sortida forana de Barça's, en ésser cotitzat a la Borsa de Chamartín, ha produït un daltabaix inesperat, però temut.

En els valors esportius de la sèrie B han quedat definitivament col·locats al cap de llurs respectius grups els Sans, Tàrraga i Iluro.

Del restant paper, tant industrials o culturals com patriòtic, ens abstenim de comentar-ne la cotització per no augmentar la crisi.

Amb dir que valors tan sòlids com l'Institut Nàutic de la Mediterrània i el Patronat Escolar han tancat... sota zero, està dit tot.

Doncs no cal dir res més. Entesos!

LES HOSTS DEL SENYOR CIRERA

S'ha parlat darrerament, amb una certa insistència, que la Ceda té el propòsit decidit de publicar un diari a Catalunya.

Una persona que es considerava ben informada, donava ja el nom del periòdic i assegurava que seria escrit en català.

—Em sembla—deia un que ho escoltava—que els que han de comprar-lo, en català tampoc el sabran llegir.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ

Corts, 414 - Telèfon 30492

Solament IMPERMEABLES i ABRICS DE CUIRO
FABRICA BALMES 18

PACAREU I SERRIÑA, S. EN C.

XOCOLATES
Amatller
SON LES MILLORS

LA CIENCIA CONTRA ELS JOCS DE SOCIETAT

El redactor de *Mirador*, que va tenir la pensada d'anar a trobar el Dr. Mira per a saber si era possible fer dir la veritat, es veié sorprès amb el funcionament d'un

aparell inventat pel mateix doctor, destinat a fer «cantar».

Per a convèncer al periodista, el senyor Mira no es cansava de donar explicacions i d'exposar exemples.

—Una vegada—deia—fou amagat un anell entre dotze individus, els quals foren posats davant aquesta màquina amb el partit pres de no declarar qui dels dotze la posseïa. Amb tot, després de diversos experiments, es va saber per mitjà de l'aparell qui era el que tenia l'anell.

Quan saltaven les escales de l'Escola del Treball, deia l'interviador

RADIO UNIVERSITAT

RONDA UNIVERSITAT, 1
Vegi els maravillosos models Philips per a totes les ondes
JOSEP M. SOLÉ VENDES AL COMPTAT I A
Agent Oficial LLARGS TERMINIS

SALA PARÉS

EXPOSICIÓ DE PINTURA MODERNA I ANTIGA

LA REGLA

SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEIMI»

Verdadera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes.

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS

PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

El Be a les fogues

LES ESTRENES

Quina alegria poder veure, de tant en tant, una pel·lícula bona, bona, bona! La setmana passada n'hem vistes dues: *La ninfa constant* i *Siempre viva*.

Es tracta de dos films anglesos, el tema i la intenció dels quals no poden ésser més diferents. No obstant, si l'un és bo, l'altre encara més.

Amb tres anys de fer cinema, els anglesos n'han tingut prou per situar-se en tot primer rengle. Per si no ho haguéssim sabut, les estrenes de la setmana passada al Capitol i al Femina haurien bastat per a demostrar-nos-ho.

CARLOS GARDEL

EL GRAN ESTILISTA
CRIOLLO, CANTA SUS
ULTIMAS CREACIONES en
CUESTA ABAJO

CON MARI VENTURA MADALA

Es un film Paramount

Escoltí les seves cançons

"Buenos Aires"
"Cuesta Abajo"
"Criollita" i
"Amores de Estudiante"

Finalment, hem vist *Viva la vida*, que ja desaperàvem de veure. Com el seu nom indica, no es tracta de *Viva la Virgen*, encara que s'hi pot confondre pel fet d'ésser un film espanyol. Degut a això, és un film de gent que es mor de gana, malgrat ésser finançat pel diputat tortosí i esquerrà s'nyor Mangraner. Per això, si no mengem, tothom viu en cases de gran luxe. L'únic que menja, però i viu sense luxe, és Josep Santpere que hi fa d'antiquari, però això és degut a la temporada de l'Espanyol.

GRANJA ROYAL

SALÓ DORÉ

Gran èxit de

Crazy Boys Orchestra

ALS TES I SORTIDES
DE TEATRE

De 10 a 12, nit

CONCERTS TOLDRA

PROGRAMES EXTRAORDINARIS

PUBLI CINEMA

Passatge de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79681

Secció continua 3 tardes a 1 matinalada
Seient i pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segons visió

UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatjes - Documentals

Tots els Dilluns canvis de programa

La ninfa constant emprèn un problema de més envergadura i ambició dramàtiques. És la història de les filles que un pare artista i bohemí ha tingut amb diverses dones. La pel·lícula ha estat treta d'una novel·la que ha meregut un dels grans èxits populars dels darrers anys, a Anglaterra. (Es, evidentment, d'aquesta mateixa no-

Demà, dijous
ESTRENA

FEMINA

SPENCER TRACY FOX
JOHN BOLES
PAT PATERSON

Una divertida comèdia musical

HOLLYWOOD CONQUISTADO

MARYLAND
CINEMA

Presentarà molt aviat en
SOLEMNE ESTRENA
la millor pel·lícula de l'any

En ésser portada al cinema *La ninfa constant* manté íntegres tots els seus encisos. Se'n hi afegeixen, sens dubte, encara de nous. La primera part, que ens presenta la vida d'aquella família tan desguitarrada, tan «artista», que viu a les muntanyes del Tirol, és una pura obra mestra. El director ha sabut salvar intel·ligentment el perill de deixar-se caçar per la fàcil fotogenia d'aquells paisatges i, en canvi, insisteix i reix a fer-nos comprendre el caràcter de cada un dels seus personatges i el singularíssim ambient en què viuen.

Aquesta primera part de *La ninfa constant* és de les coses més belles que mai hem vist al cinema.

Després, la història dels amors desgraciats de Tessa no manté ja aquell to insuperable. El film, però, no decau pas. Fins al darrer instant es manté amb la més gran noblesa i no perd mai aquella rara qualitat que sols tenen les veritables obres d'art.

Però ja poden dir, ja, els detractores. El fet és que *Viva la Vida* va ésser un èxit, el mateix que *Volando hacia Rio* que s'estrenà

MARYLAND

Plaça Urquinaona, 5 - Telèfon 21966

SESSIONS

TARDA	NIT
4:30 i 7:30	9 i 10:30

Butaques 2'20 pessetes
Secció de les 7:30, butaques 1'65

EXIT DE

Oro en la montaña

Pròximament solemne estrena

Las cuatro hermanitas

Radio Films

Un dels valors més importants del film és la propaganda que s'hi fa d'un sabó d'afaitar que apareix sempre que hi ha ocasió com en una pàgina d'*Ahora* o bé en un canvi de repartiment que es col·loca com a fons en les escenes de la Plaça de la Universitat. D'això se'n diu fer les coses amb propietat... industrial!

Però una de les troballes tècniques millors del film no les veu l'espectador. Aquest ja veu, ja,

MARYLAND
CINEMA

Presentarà molt aviat en
SOLEMNE ESTRENA
la millor pel·lícula de l'any

KURSAAL

4 de desembre
ESTRENA

LOS MISERABLES

DE VICTOR HUGO

a una altra cosa que és un taller de modistes on hi ha una neboda de la mestressa que no sap de qui és filla. Només sap que la seva mare en morir li deixà una cartera on hi ha el secret, però que no pot obrir fins que es casí. I després anem al quiosc de la Plaça de la Universitat on hi ha uns estudiants que fan la tercera joventut cantant una marxa que toca un regiment que passa.

MARYLAND

Plaça Urquinaona, 5 - Telèfon 21966

SESSIONS

TARDA	NIT
4:30 i 7:30	9 i 10:30

Butaques 2'20 pessetes
Secció de les 7:30, butaques 1'65

EXIT DE

Oro en la montaña

Pròximament solemne estrena

Las cuatro hermanitas

Radio Films

ACTUALIDADES

de CATALUNYA 57-76-1701

Secció continua de 3 tardes a 1 matinalada

Noticiari FOX Internacional

EL MUNDO EN QUE VIVIMOS

LA ISLA DEL AMOR

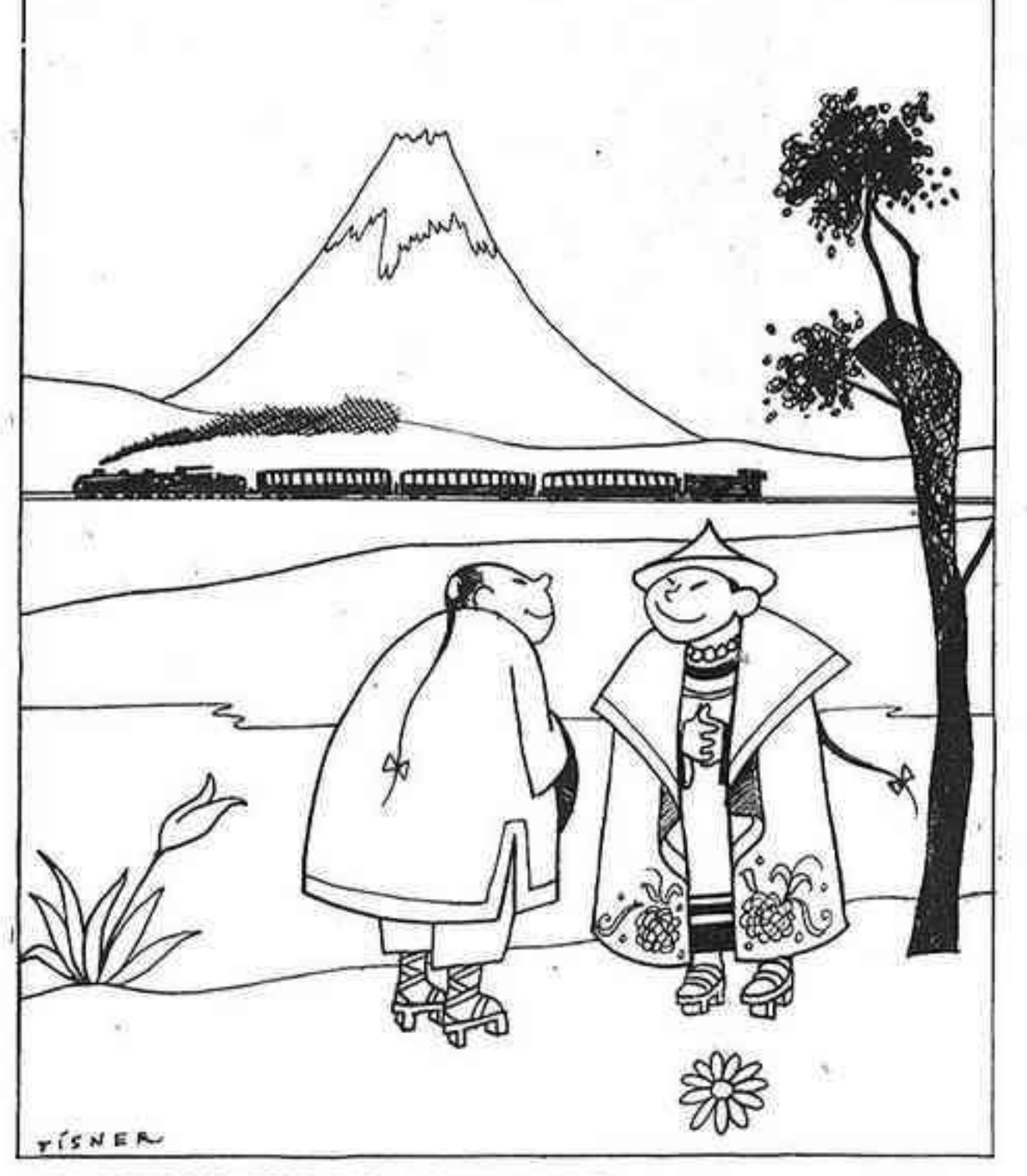
ROBIN HOOD

El Congreso Eucarístico de Buenos Aires

Seient únic - UNA pesseta

Un dels valors més importants del film és la propaganda que s'hi fa d'un sabó d'afaitar que apareix sempre que hi ha ocasió com en una pàgina d'*Ahora* o bé en un canvi de repartiment que es col·loca com a fons en les escenes de la Plaça de la Universitat. D'això se'n diu fer les coses amb propietat... industrial!

Però una de les troballes tècniques millors del film no les veu l'espectador. Aquest ja veu, ja,

EL FERROCARRIL DE L'EST XINES
—Mi sembra que aquest tlen poltallà cua!

L'escenari és d'«Amichatis», doblat, naturalment, amb diàlegs de Joaquim Montero. Entre les coses fines que s'hi diuen, Alady, que ha posat una acadèmia artística, explica a Santpere, recordant el temps en que se li menjava els coloms, que les palomas que hi té seran parlantes, danzantes y cantantes, i Santpere, amb aquella intenció que hi sap posar li pregunta: Y también se las jama, estas?

Es possible que siguessin aquestes frases les que decidissin la Radio Associació a fer la propaganda del Fantàstic dient: «Fantàstic és distinció», «Fantàstic és elegància», «Fantàstic és bon gust», «Fantàstic és el cinema de les famílies...» i després, tocant una rumba de *Viva la Vida*, la tonada de la qual és: «Caray, qué atrocidad!»

ACTUALIDADES

de CATALUNYA 57-76-1701

Secció continua de 3 tardes a 1 matinalada

Noticiari FOX Internacional

EL MUNDO EN QUE VIVIMOS

LA ISLA DEL AMOR

ROBIN HOOD

El Congreso Eucarístico de Buenos Aires

Seient únic - UNA pesseta

Un dels valors més importants del film és la propaganda que s'hi fa d'un sabó d'afaitar que apareix sempre que hi ha ocasió com en una pàgina d'*Ahora* o bé en un canvi de repartiment que es col·loca com a fons en les escenes de la Plaça de la Universitat. D'això se'n diu fer les coses amb propietat... industrial!

Però una de les troballes tècniques millors del film no les veu l'espectador. Aquest ja veu, ja,

Teatre Poliorama

Avui nit i totes les nits: El formidable èxit

MADAME

Dijous, tardes Espectacle per a infants, amb

Aventures nocturnes de Jordi i Quim

Gran companyia catalana
Primera actriu: M. Nicolau
Primer actor: R. Martori

Sr. Vendrell. — Doncs n'hi cantarem una altra i les girls en ballaran una altra. (Ho fan veure.)

ACTE SEGON

Una entrada d'un palau
Tot d'actors que no cobren. — La mestressa no ens paga. Si no ens

que els personatges, quan parlen, desvien sovint la vista del seu interlocutor per mirar cap als llocs més insospitats. Però es pensen que es distreuen. En realitat, és tot a l'inrevés. Es tracta d'un truc inventat per J. M. Castellví per suplir l'apuntador. Quan l'actor desvia la vista és per llegir la seva rèplica, escrita en grosses lletres damunt d'una pissarra!

Al Maryland projecten *Oro en la Montaña*, que és un film d'aquells que els alemanys fan expressament per a la secció d'esports de neu del Centre Excursionista de Catalunya. Trobem que aquests films el C. E. de C. podria fer-se'ls fer per la seva secció de cinema amateur.

Teatre Espanyol i d'EL BE NEGRE

"Aquesta nit i mai més", melovodevil en tres actes i quatre discursos, d'Alfons Roure i altres nombrosos autors representats pel mestre Cotó, estrenat al teatre Espanyol

ACTE PRIMER

Saló d'una casa de modes de París

Srta. Klein. — Com que sóc dinàmica i model i arribo tard, em quedaré en camisa. (Ho fa.)
Sra. Hernàez. — Doncs mira, jo et treuré.
Sr. Vendrell. — Venia a veure la senyoreta Klein.
Sra. Hernàez. — Doncs mira, l'he tret.
Sr. Vendrell. — Cantem-n'hi una? (L'hi canten i l'hi ballen.) (Cortina)

Bar d'una casa de modes de París

Sr. Vendrell. — Mentre passen els models, n'hi cantaré una altra. (Ho fa veure.) Encara no ha vingut la Srta. Klein?
Sra. Klein. — Sí, he vingut, però no em vull casar amb tu perquè tu ets milionari i jo sóc pobra i els diners em fan fàstic, ex!
Sr. Roure. — Eh que és nou això?

per on ara fem veure que ens n'anem a Amèrica!
Srta. Klein. — Jo et vull, Vendrell. Jo et vull i seràs meu!
Sr. Vendrell. — Fuig-me d'aquí, que no et puc fer res!
Srta. Klein. — Apa, no siguis descorat amb les senyores. Anem darrera aquell teló, home; ho vol en Roure.

Teatre Poliorama

Avui nit i totes les nits: El formidable èxit

MADAME

Dijous, tardes Espectacle per a infants, amb

Aventures nocturnes de Jordi i Quim

Gran companyia catalana
Primera actriu: M. Nicolau
Primer actor: R. Martori

Sr. Vendrell. — Ah, si en Roure ho mana, és altra cosa. Però, abans, després i al mig, n'hem de cantar una altra. (Ho fan i hi van.)
Decorat d'un paisatge de Geòrgia amb palmeres de Cuba, indis de Mèxic i cow-boys de l'Oest
Srta. Klein. — Ja som a Geòrgia i em vull casar.
Sr. Vendrell. — No ens podem casar perquè has d'ésser per en Saint-Germain, que li ho he promès.
Una india. — Si el senyor Saint-Germain ja està casat amb una senyora que no surt!
Sr. Vendrell. — Ah, sí? Doncs casem-nos! (Es casen.)
Sr. Santpere. — S'han casat i ja

el mateix dia al Coliseum. Per cert que el *Ciero*, que diu sempre que és ell el que omple els cinemes, el dia de l'estrena va tenir pana i sortí tard. El públic, però, no esperà pas els seus consells per anar-hi. Què hi farem; coses de la vida.

Ja hem dit que al Coliseum s'havia estrenat *Volando hacia Rio Janeiro* i que havia estat un èxit. No obstant, *Volando hacia Rio Janeiro*, dista molt d'ésser un bon film, per més que a hores d'ara encara s'aguanta al programa. I és que, com diuen les mae, val més anar ben acompanyat que no pas sol, i *Volando hacia Rio Janeiro*, va acompanyat del reportatge del matx Carnera-Baer complet. I la gent, veient l'un, s'empassa l'altre.

Al Maryland projecten *Oro en la Montaña*, que és un film d'aquells que els alemanys fan expressament per a la secció d'esports de neu del Centre Excursionista de Catalunya. Trobem que aquests films el C. E. de C. podria fer-se'ls fer per la seva secció de cinema amateur.

COLISEUM
TELEFONO 18486

Admiri a la reina del "sex-appeal" la temptadora i electrizant

MAE WEST

CON CARY GRANT

NO SOY NINGUN ANGEL

Es un film Paramount

paga en Santpere, no farem més comèdia.

El Sr. Santpere. — Paciència, paciència; si la comèdia té èxit, cobrarà tothom. Ara deixeu-me casar amb la senyora Zaldívar, i mentrestant en cantarem una nosaltres. Sempre estalviarem amb en Vendrell. (Ho fan. Ho tornen a fer.)

Els actors que fan de criats. — Pensa-t'ho que la Zaldívar tinguí diners! Si no n'hi dónes tu...
El Sr. Santpere. — Bufo! Aquest Roure m'ha enredat! Cantem-n'hi una altra! (Ho tornen a fer i repeteixen.)

Un actor que fa de notari. — Jo faig de notari i vinc a dir a la senyora Zaldívar que ha heretat una milionada, però que per tenir-la ha de fer veure que vol privar la senyoreta Klein de casar-se amb en Vendrell.
La Sra. Zaldívar. — Visca! Cantem-n'hi una altra! (Ho fan i tornen a repetir.)

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal

Totes les tardes EXIT de

TRES GALLINAS PARA UN GALLO

Totes les nits: L'èxit més gran de l'any

Las de los ojos en blanco

MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

El decorat representa Suïssa

Les girls. — Som a Suïssa i hem de ballar i cantar com si fóssim a Suïssa. (No ho fan.)
El Sr. Vendrell. — Em vull arruïnar! Em vull arruïnar!
El Sr. Santpere. — Quin ase!... Doncs jo no.
El Sr. Roure. — Li ho faig dir per enredar el públic.
El Públic. — Enreda, enreda, a mi rai que sóc fàcil d'enredar...
Srta. Klein (al Sr. Vendrell). — Em vull casar amb tu. Ara ja sóc rica i en Roure ho vol. Apa, cantem. (Ho fan veure.)
Sr. Vendrell. — Doncs ara sóc jo que no em puc casar amb tu.
Srta. Klein. — Ah, ets casat! Tu m'enredes...
Sr. Vendrell. — L'únic enredat és el públic.
El Públic. — I amb molt de gust!
Sr. Vendrell. — Cantem-n'hi una altra i anem-nos-en a Amèrica. (Fan veure que fan les dues coses.)

ACTE TERCER

Decorat del tercer acte de «Valentina»

La companyia Santpere. — Ves

COLISEUM
TELEFONO 18486

Admiri a la reina del "sex-appeal" la temptadora i electrizant

MAE WEST

CON CARY GRANT

NO SOY NINGUN ANGEL

Es un film Paramount

MOLT BEE!

Teatre Espanyol i d'EL BE NEGRE

"Aquesta nit i mai més", melovodevil en tres actes i quatre discursos, d'Alfons Roure i altres nombrosos autors representats pel mestre Cotó, estrenat al teatre Espanyol

ACTE PRIMER

Saló d'una casa de modes de París

Srta. Klein. — Com que sóc dinàmica i model i arribo tard, em quedaré en camisa. (Ho fa.)
Sra. Hernàez. — Doncs mira, jo et treuré.
Sr. Vendrell. — Venia a veure la senyoreta Klein.
Sra. Hernàez. — Doncs mira, l'he tret.
Sr. Vendrell. — Cantem-n'hi una? (L'hi canten i l'hi ballen.) (Cortina)

Bar d'una casa de modes de París

Sr. Vendrell. — Mentre passen els models, n'hi cantaré una altra. (Ho fa veure.) Encara no ha vingut la Srta. Klein?
Sra. Klein. — Sí, he vingut, però no em vull casar amb tu perquè tu ets milionari i jo sóc pobra i els diners em fan fàstic, ex!
Sr. Roure. — Eh que és nou això?

Gran Teatre del Liceu

Empresa i Direcció Artística
Joan Mestres Calvet

Demà, dijous, a les 9:15 nit

El Cavaller de la Rosa

Cantada en català pels cèlebres artistes: Capisr, Dahmen, Oliver, Bettioni, Salagaray i Fusté.

Mestre director: Joan Manén

Dissabte, nit, a les 9:30

Boris Godunoff

pel cèlebre artista Segimon Zalesky i tota la cèlebre Companyia Russa.

Diumenge, a les 4:30 tarda

El Cavaller de la Rosa

pels mateixos artistes del dijous

per on ara fem veure que ens n'anem a Amèrica!
Srta. Klein. — Jo et vull, Vendrell. Jo et vull i seràs meu!
Sr. Vendrell. — Fuig-me d'aquí, que no et puc fer res!
Srta. Klein. — Apa, no siguis descorat amb les senyores. Anem darrera aquell teló, home; ho vol en Roure.

Els actors que fan de criats. — Pensa-t'ho que la Zaldívar tinguí diners! Si no n'hi dónes tu...
El Sr. Santpere. — Bufo! Aquest Roure m'ha enredat! Cantem-n'hi una altra! (Ho tornen a fer i repeteixen.)

Un actor que fa de notari. — Jo faig de notari i vinc a dir a la senyora Zaldívar que ha heretat una milionada, però que per tenir-la ha de fer veure que vol privar la senyoreta Klein de casar-se amb en Vendrell.
La Sra. Zaldívar. — Visca! Cantem-n'hi una altra! (Ho fan i tornen a repetir.)

El decorat representa Suïssa

Les girls. — Som a Suïssa i hem de ballar i cantar com si fóssim a Suïssa. (No ho fan.)
El Sr. Vendrell. — Em vull arruïnar! Em vull arruïnar!
El Sr. Santpere. — Quin ase!... Doncs jo no.
El Sr. Roure. — Li ho faig dir per enredar el públic.
El Públic. — Enreda, enreda, a mi rai que sóc fàcil d'enredar...
Srta. Klein (al Sr. Vendrell). — Em vull casar amb tu. Ara ja sóc rica i en Roure ho vol. Apa, cantem. (Ho fan veure.)
Sr. Vendrell. — Doncs ara sóc jo que no em puc casar amb tu.
Srta. Klein. — Ah, ets casat! Tu m'enredes...
Sr. Vendrell. — L'únic enredat és el públic.
El Públic. — I amb molt de gust!
Sr. Vendrell. — Cantem-n'hi una altra i anem-nos-en a Amèrica. (Fan veure que fan les dues coses.)

ACTE TERCER

Decorat del tercer acte de «Valentina»

La companyia Santpere. — Ves

no heretaré! (Mirant el públic.) Menys mal que tinc el teatre ple de gom a gom! Apa, cantem-n'hi unes quantes més. (Ho fan.) (A petició del mestre Cotó, tots els números de música són repetits.) TELÓ.

El Sr. Santpere. — Ara, a petició del públic, parlarem. Jo he de dir que si això va bé en farem de més grosses. El mestre Cotó. — I jo que aquesta música de films és el triomf de la música catalana. El Sr. Vendrell. — I jo que en Santpere és el meu descobridor, perquè abans no era més que un tenor de l'Orfeó Català i ara sóc un tenor de l'Espanyol. I perquè consti, faré un petó a en Santpere. (Ho fa de debò.) El Sr. Santpere. — Ai! La Srta. Klein. — I jo que moltes gràcies, i els petons els tiro al públic. (Ho fa veure.) El Públic. — Té, m'ha agradat! Sobretot la música, que ja me la sé de memòria perquè ja la sabia abans de l'estrena.

—Si: es veu que el seu padri era tartamut. —Gil Gil i Gil?

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala.

Teatre Barcelona i d'EL BE NEGRE

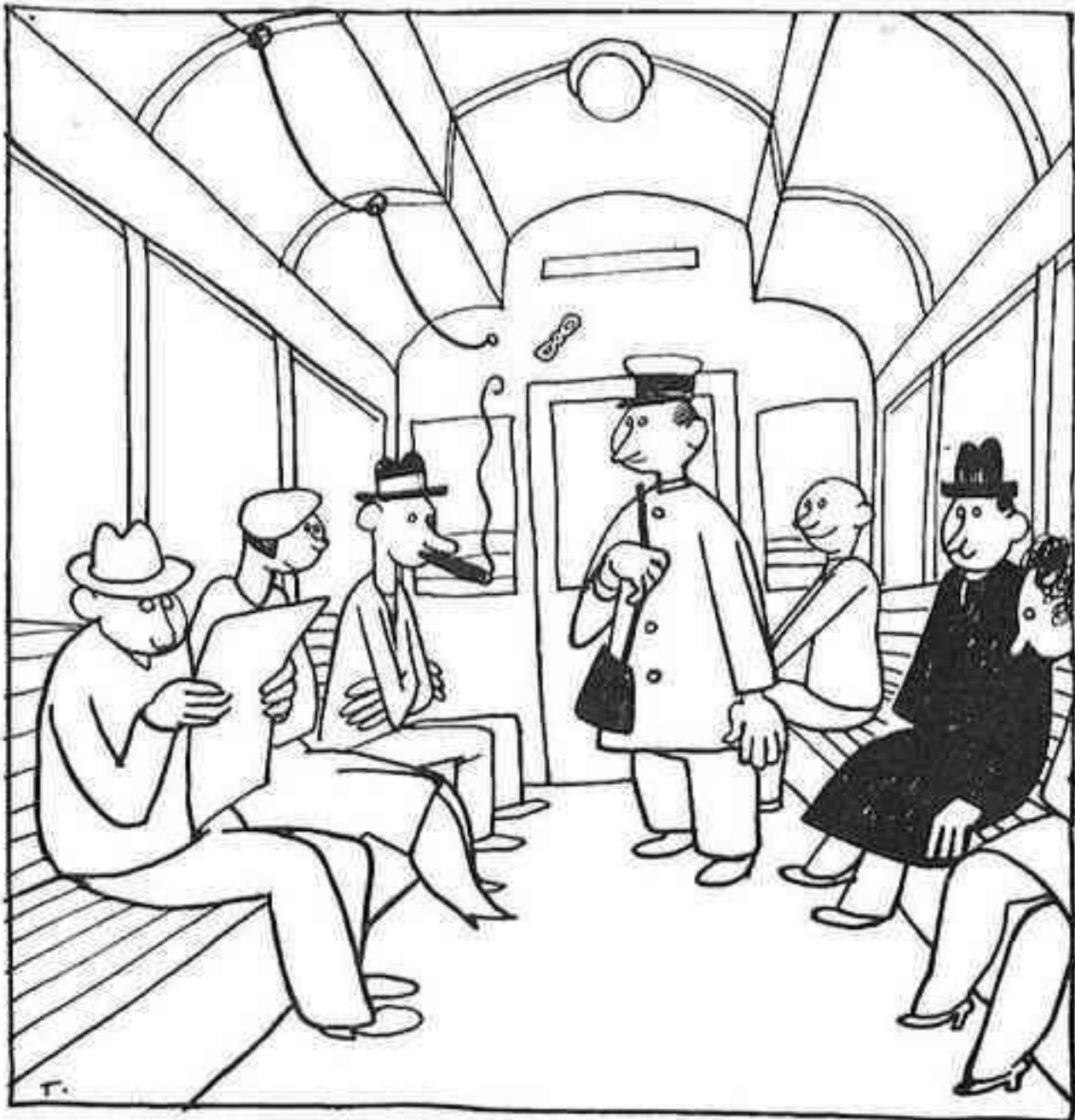
"La Papirusa", melodrama popular de l'alta costura en tres actes i dos autors, que són els senyors Torrado i Navarro, periodistes, gallecs i madrilenys, que estrenen al Barcelona

ACTE PRIMER

Un saló d'«americano» ric

Sra. Pallarés. — Seré lliure! Seré lliure perquè em caso amb un marqués! Ara em vindran a demanar. Els altres. — Visca la llibertat! I la Papirusa? Tots. — La Papirusa, la Papirusa... (Canten l'èlegi de la Papirusa amb la música coneguda.) Sra. Mesa. — Senyor Asquerino, vinc a demanar-li la mà de la senyoreta Pallarés. Sr. Asquerino. — Molt bé, molt bé; m'agrada molt, senyora marquesa, però li he de fer una revelació. Sra. Mesa. — Quina? Digui, digui! Sr. Asquerino. — Que vostè està a l'escapça i que jo sóc ric; que vostè és marquesa i jo havia estat el seu criat. Sra. Mesa. — Mare de Déu, com canvien les coses amb la República! Però miri, hem d'ésser moderns. Que es casin. Sr. Torrecilla (a la Srta. Lebron). — Mira, em caso amb la senyoreta Pallarés, però a qui estimo és a tu. Ho faig pels diners. Srta. Lebron. — Fes, fes; així estarem tant a tants; jo enganyaré el meu marit i tu enganyaràs la teva dona. Sra. López Heredia. — Jo sóc la Papirusa i sóc una dona misteriosa.

—No es pot fumar... —Es ben cert; el tabac, cada dia més car i més dolent!

Sr. Asquerino. — Mala negada! Què hi fas ací? Tu eres la meva dona i jo et feia passar per morta perquè... Ja pots fumar el camp. Sra. López Heredia. — Espera't que vingui el tercer acte.

ACTE SEGON

Un saló de casats de nou rics, nou rics

Srta. Pallarés. — Sóc casada i com si no ho fos, perquè ja no em faig amb el marit. Estic cansada de fer comèdia. Em divorciaré. Sra. Heredia. — Tingues una mica de paciència, que tot anirà bé. Srta. Pallarés. — El que tu vols és prendre'm el marit, mala amiga! Sra. Heredia. — Ja en parlarem; el que jo vull és exhibir vestits de can Rodríguez. Sr. Asquerino. — Ja tornes a ésser aquí? Sra. Heredia. — Quin home! No t'ho han dit els autors que era una obra en tres actes? Sempre seràs un dropla! Fes comèdia, o em separo de tu. Srta. Lebron. — Quina poca-vergonya! L'Heredia i l'Asquerino es tutegen! Jo ho he sentit! Jo ho he sentit! Ací hi ha gat amagat! Sra. Heredia. — Però, quines coses de dir! I vostè és una senyora de l'aristocràcia? Sra. Lebron. — Veurà: són els autors els que em fan parlar com una marmanyera, com que enganyo el marit i la senyoreta Pallarés... Sra. Heredia. — Doncs vagi fent i ja veurà. Pensi que la companyia és meva.

ACTE SEGON

Sala del dormitori d'un hotel ric

Sra. Heredia. — Me'n vaig. Que estan les maletes? Srta. Pallarés (una altra Pallarés, l'empresa no repara en desperdes). — Sí, senyora Heredia, ja estan; ara anirà entrant tothom. Sra. Heredia. — No són pas les mateixes de Les Ales del Temps, Madame, Quimet I, rei de Xauxa, Les Aventures nocturnes de Jordi i Quim o Valentina? Srta. Pallarés. — No, senyora; són les de La Papirusa. Sra. Heredia. — Ah! Em pensava que eren les d'una altra comèdia. Així ja pot seguir la nostra. (Arriben els altres actors de la companyia.) Sra. Heredia. — Ara que hi som tots, beurem xampany (en beuen) abans de fugir jo amb el senyor Torrecilla. Sr. Torrecilla. — Encara no fugim? Sra. Heredia. — Espera't, que primer t'he de dir que sóc vella. No t'ho pensaves, eh? Sr. Torrecilla. — Uii! Almenys fa vint anys que ho sé. Sra. Heredia. — Calla, ximple, que

això és de la comèdia. Fugiràs amb mi? Sr. Torrecilla. — Veurà, com que és vostè qui paga... Sra. Heredia. — Vés, vés a comprar bombons. (Hi va.) Srta. Pallarés (a la Srta. Heredia). — Poca-vergonya, que m'has enganyat! Ja ho sé que fuges amb el meu marit i ets la meva mare! Sra. Heredia. — Calla, boja, calla, i amaga't entre bastidors, que tot ho he fet per treure't d'aquella poca-vergonya de Lebron. El Sr. Asquerino. — Encara no te n'has anat? Sra. Heredia. — Ara, home, ara! (Cridant els tramoiistes.) Tireu el teló, que ja s'ha acabat la comèdia! Els tramoiistes (ho fan). La comèdia (s'acaba).

BOXA OLYMPIA RING

Dissabte, 1 de desembre a les 10'15 nit

El sensacional combat GIRONES

CONTRA MILLER (campion del món)

i 4 interessantíssims encontres més

DISSABTE A OLYMPIA

Al teatre Apol han estrenat Les Mares dels Altres, sainet dels senyors Perea i Pauli. El senyor Perea no el coneixem, però el senyor Pauli és aquell promotor de boxa del temps de l'Alis. L'obra ha estat presentada amb un gran treball de propaganda a l'americana. Per atraure-hi la gent han estat llançats uns prospectes de tipus d'anunci clandestí, uns dirigits als «Adroguers!», uns altres a la «Senyora!», uns altres als «Nens i Nenes!» i uns altres als «Senyor!» (que, és clar, no vol pas dir Nostre Senyor). El dels «Adroguers!» diu:

«Per dignitat de classe! Com sigui que es tracta d'una obra que pertany al vostre ram, recordeu d'assistir-hi i propagar-la perquè tothom vagi al Teatre Apolo, on des del dimecres vinent es representarà el sainet en tres actes de Perea i Pauli.»

I ací un gravadet amb el títol de l'obra, i després:

«Per la Companyia Assumpció Casals i Josep Clapera, l'obra de les mares! La comèdia per les nens! El sainet per les famílies!»

En la comèdia «per les nens» hi ha un matrimoni que discuteix qui té la culpa de no tenir fills. Sort que després n'adopten un que els fa la primera comunió quasi en escena!

L'obra del cèlebre Pauli sembla que ha produït un gran exercici en els senyors Poal-Aregall, Màntua, Roure i «Amichatis», perquè temen que, en veure que uns desconeguts en poden fer de tan bones com ells, s'esbombi el secret i cada un dels seus espectadors se'ls torni un competidor perillós. El teatre popular està abocat doncs a una època de gran esplendor.

L'Ateneu Pi i Margall de La Bisbal tenia anunciada per a diumenge passat una extraordinària representació de La filla del Carmesi, a càrrec de la secció dramàtica de l'entitat.

Amb aquest motiu, l'Ateneu bisbalenc ha editat un programa, en la contracoberta del qual la Junta de govern s'adreça als socis per mitjà d'una abrandada proclama. Referint-se concretament a La filla del Carmesi, diu:

Tota l'obra respira, doncs, un ambient emocionant, que fa sobresortir d'una faïsc magnífica l'esperit masell i humà que encloïu tota la producció literària de l'autor de El café de la Marina.

Esperit humà i... masell? L'elogi és més aviat contradictori. Potser és per aquest motiu que a continuació escriuen:

Nosaltres, no us recomanem pas que assistiu a aquesta vetllada, car creiem que això fóra un insult a la vostra pura sensibilitat.

Aquests bisbalencs, posats a fer propaganda, no s'estan de res.

L'autor de Madame, senyor Lluís Elies, va parlar per ràdio, la setmana passada, amb la intenció, segons sembla, d'explicar als ràdio més o menys escoltes l'esperit de l'obra que li representen al Poliorama.

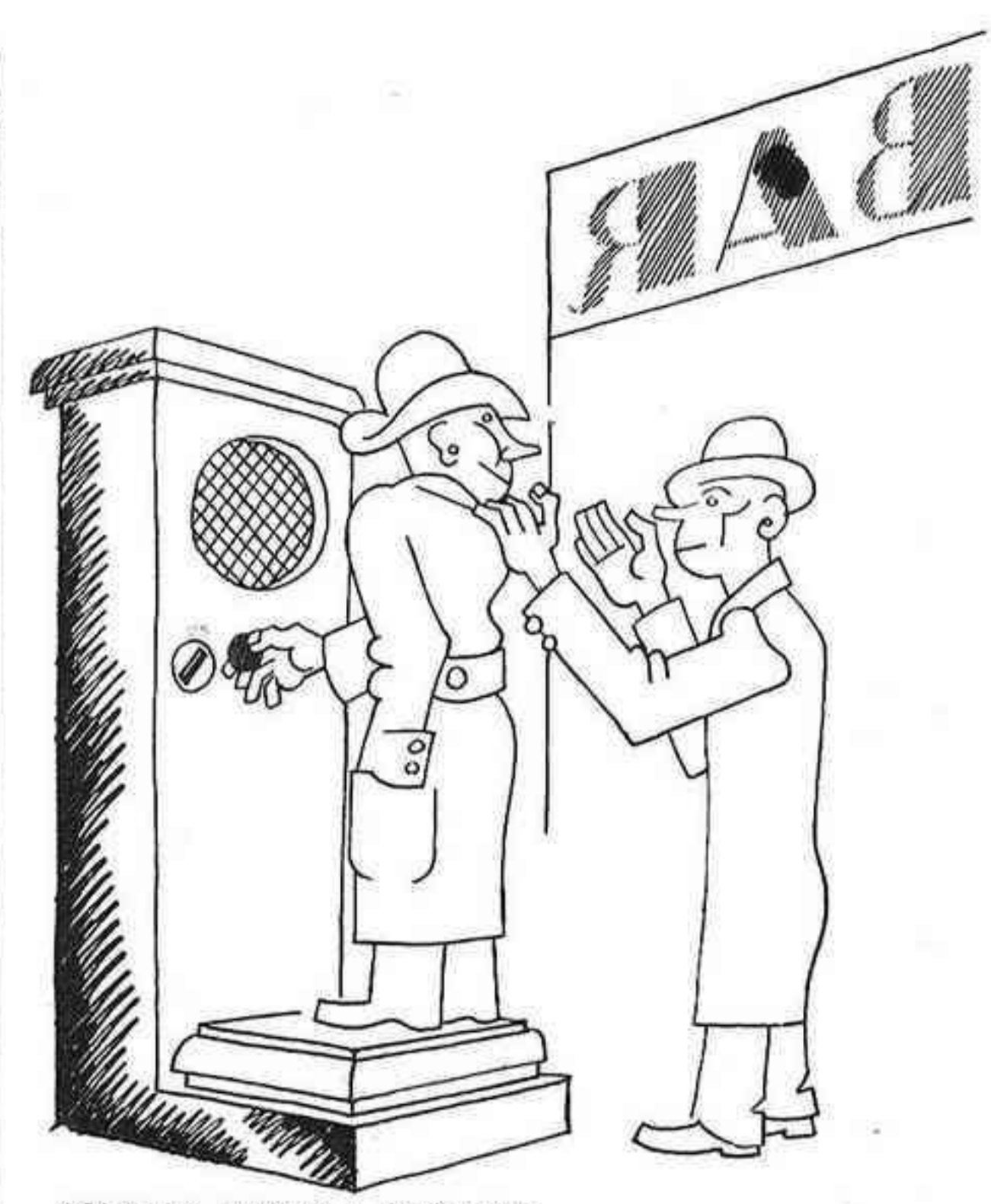
—Madame— va dir, diplomàticament, el senyor Elies— pretén desfer aquella fama tan estesa per aquest país, segons la qual resulta que totes les franceses són unes barjaules. Vagin a veure Madame i es convenceran de que no totes les franceses són unes barjaules. Molt amable...

Dissabte es presentà al Liceu El Cavalier de la Rosa, dirigit per l'Adrià Gual. Ho diem, sobretot, per fer constar que no va ploure. Ja se sap: les més belles tradicions es perden...

El Cavalier de la Rosa era cantat, per primera vegada, en català. És a dir, en català... en aquella mena d'idioma que escriu en Joaquim Pena.

Francament: trobem més fàcil d'entendre l'alemany.

Com tothom sap, El Cavalier de la Rosa és una òpera magnífica, una veritable delícia. Un cavalier que fa de molt mal matar, en fi. No obstant, entre en Manén, en Gual i algú altre, el pobre Cavalier va quedar com nou. Se'n va sortir de miracle.

AQUELLA BASCULA PARLANT —Què ja, desgraciat? Que no veu que li respondrà una veu misteriosa?

El nou partit Serà ell?

Els diaris barcelonins han publicat la setmana passada unes notes pregades d'una mena de nou partit que s'anomena Esquerra Catalana. Totes les recerques que han estat fetes per tal de posar en clar qui eren les persones que amagaven modestament llur prestigi darrera les ditiràmiques al·lusions de les gasetilles pregades, han resultat inútils. La notícia de que aquestes persones estaven més o menys capitanejades pel senyor Noguera i Comet, i que entre els capitanejats s'hi comptaven els amichs marcellinistes de Tarragona, ha estat considerada com una broma impròpia de la forçada serietat d'aquests moments de meditació.

L'escepticisme demostrat, del banc blau estant, pel senyor Marraco, davant les protestes d'anti-revolucionarisme que pronunciat el diputat senyor Vidal i Guardiola, ha produït un cert pànic a Borsa. Hom comença a tèmer, i no sense motiu, que el senyor Vidal i Guardiola no sigui el tradicional trotejador del polvorí de Montjuïc.

Uo monstre

D'El Noticiero del dia 19:

«Una vigilància que compromete En la calle de Aribau, cruce con la de Muntaner, la policia procedió a la detención de Francisco Mojedano Romero, cuya presencia llamó la atención por su actitud.»

Es comprèn que un home que estés al carrer d'Aribau, a l'encreuament amb el de Muntaner, cridés l'atenció de la policia.

Costums de Hollywood

A la secció de cinema de La Vanguardia del dia 18, trobem aquesta perla:

«Es muy difícil hacer que Sylvia Sidney se encolerice, pero si alguien se permite hacer un comentario ofensivo acerca de su madre, entonces su enojo no se detiene en nada.»

I si li parlen del seu pare, què passa?

Adéu, galanteria!

Un títol de La Veu de Catalunya de dimarts de l'altra setmana:

«Francese Julià va vèncer brillantment la primera xal·lenger Engràcia Sainz.»

Deixant de banda de què Sainz és un boxador i no una boxadora, admetrem el pla de dolça ignorància en què es situa La Veu, però haurem de protestar, en aquest cas, de que un homenet venci brillantment una senyoreta.

Cultura nocturna

Retallem de La Noche del dia 19:

«El cardenal Gasparri, que fué uno de los grandes animadores de la Comisión Codificadora del Derecho Canónico, deja escritas valiosísimas obras teosóficas, entre ellas un «Tratado sobre el matrimonio.»

Obres teosòfiques el cardenal Gasparri?

A La Noche deuen veure, també, que la teologia és la ciència dels taüls.

Sempesat

Diu El Mundo Deportivo:

«El tacalán sempesado Santiago Solá, quien también se halla a las órdenes del manager francés, se entrena con esmero.»

I pensar que abans de la revolució en Solá encara era català i ara ja és tacalán!

Atac per l'espatlla

En el programa del Liceu hi ha uns arguments d'El Cavalier de la Rosa, en català i en castellà, que recomanem als nostres lectors que no se'ls deixin perdre. N'hi ha per

llugar-hi cadires... o «butacons», com diu l'alludit programa.

En l'argument en castellà hi ha un moment en què:

«...protesta Sofia de que la quien (?) casar a la fuerza, haciendo protestas de su amor a Octavio; saca éste la espalda y ataca furioso...»

Sempre havíem cregut que, per atacar, el que es treia era el pit. Quin desengany!

Maura, no!

D'El Mundo Deportivo:

«Rafael Valdés, el cubano a quien vimos en Barcelona formando parte del equipo Basarrate, debutará en París enfrentándose a Maura, también conocido de nuestros aficionados.»

Maura? Aquest nom ens sona. Però voleu dir que no l'han confós amb un tal Mura que fa de boxador?

Revistes de cavalleria

La revista La Radio explicava (?), en un número recent, el significat de l'abreviatura H.P.

La fórmula H.P. (horse power, cavalls de força), segons La Radio:

«Fué adoptada por el célebre físico inglés James Watt a raíz de repetidas experiencias que realizó con los más robustos caballeros de tiro de Londres para determinar el trabajo que éstos eran capaces de efectuar.»

Aquests caballeros de tiro, si troben el redactor de La Radio s'hi faran a trets.

L'autocar del dia

Reproduïm de Renovación del dia 23:

L'autocar que condueix la col·lecció que dirigeix Pablo Gorgé y Cayotana Plañer, surtint un accidentat comú se al·lirant junts i lloctros.

No havíem vist mai cap autocar, per accidentat que fos, que tingüés una figura tan humana...

Sorpresa de la política

A la humanitària La Ciutat, en una crònica de Madrid, explicaven que el senyor Salazar Alonso ja no podia suportar un moment més ésser d'un partit que té ministres indesitjables al banc blau. I deia:

«En conseqüència, sembla que el senyor Gil Robles es decideix a ingressar a la C.E.D.A.»

Tanmateix, és una ben trista conseqüència!

Una victòria periodística

El dijous, 8 de novembre, El Liberal, no el de Madrid, sinó el que, encara que la gent es pensi que no, segueix sortint a Barcelona, publicava una manxeta que deia:

«Este número de «El Liberal» ha sometido a la previa censura.»

Però com que es veu que ni el censor no el llegeix, la censura no s'ha sentit sotmesa i segueix fent-nos la guitzia.

Els suplicatoris

Malgrat que els periodistes ho demanaren amb tots els tons, els delegats de la Comissió de Supplicatoris que vingueren a Barcelona no volgueren dir ni piu.

Insistiren tant i amb tan poca fortuna els malaurats reporters, que ja hi ha qui diu si la veritable colla dels Supplicatoris era la formada pels periodistes.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80-555

Els policies. — Ens han dit que ací es feia tràfic de «coqueina»...